

[Per Hækkerup.]

medlem har læst. Til gengæld har jeg fundet en masse andre, og det ville da også være ganske forunderligt, om det skulle kunne undgå at få virkninger for det danske omkostningsniveau.

Lad mig blot erindre om, at i et af dokumenterne har man foretaget en beregning af det gennemsnitlige toldniveau; for et udvalg af vigtige industrivarer har man beregnet et toldniveau i Danmark på ca. 3 pct., medens det for de seks lande drejer sig om et toldniveau fra 11 op til 26 pct. Må jeg pege på, at vi i dag har en kornetold på nul, og at vi må regne med at få en kornetold på omkring de 20 pct. Hvis det ærede medlem tror, at dette overhovedet ingen virkninger vil have på omkostningsniveauet, er det ærede medlem meget mere optimistisk med hensyn til den fremtidige udvikling, som han ikke mener vi kan bedømme, end jeg finder der er anledning til at være.

Det ærede medlem sagde også, at der ikke vil indtræde nogen prisstigning på landbrugsvarer, medens alle andre regner med, at der med den højere kornpris, som hører til de seks' marked, vil ske en vis stigning af landbrugsprisernes niveau. Man har beregnet det til, at det svarer til ca. 3 dyrtidsportioner i det lønregulerende pristal. Men måske tænker det ærede medlem sig, at disse prisstigninger ikke skal give anledning til lønregulering, og i så fald sker der selvfølgelig ingen stigning i omkostningsniveauet; men hvis vi skal følge de gældende regler, sker den naturligvis.

Jeg må også sige, at jeg deler ikke den tro, de ærede medlemmer hr. Per Federspiel og hr. Niels Eriksen gav udtryk for vedrørende de bedre chancer for landbrugs-eksporten, der skulle melde sig med Danmark som medlem af de seks. Jeg må erindre om, at på Stresakonferencen, hvor de seks behandlede deres landbrugsproblemer, var det den almindelige opfattelse, at det ikke blot var målsætningen, men man ville også være i stand til at virkeliggøre denne målsætning, i et vist omfang at gøre de seks selvforsynende med landbrugsprodukter, og må jeg tilføje, at kort tid efter talte den tyske statssekretær Sonnemann om problemet — jeg tror, det var i juli 1958 — hvor han ganske specielt pegede på, at

denne selvforsyningstendens ville man især tilstræbe for kød og æg. Jeg tror ikke, man skal feje dette til side. Under hensyn til det, jeg pegede på i går vedrørende størrelsen af eksporten til de seks i forhold til forbruget, tror jeg, at der her er en reel risiko. Jeg forstår fuldt vel, at der måske kan være afvigende opfattelser med hensyn til vurderingen af fremtidschancerne hos f. eks. Landboforeningerne og Husmandsorganisationerne. Det er jo bekendt, at eksporten sydpå fortrinsvis er en eksport af kød, ost og æg, medens eksporten vestpå fortrinsvis består af flæsk og smør. Det kan vel nok give de forskellige landbrugsstørrelser anledning til at se lidt forskelligt på, om man skal lægge vægt på en forøgelse af markedet mod syd eller man i højere grad skal lægge vægten på en forøgelse af markedet mod vest. Ganske særlig forstår jeg, at det store landbrug med udsigt til en klækkelig forøgelse af kornprisen ikke kan nære de samme betænkeligheder over for tilslutning til de seks som det kornkøbende husmandsbrug.

I åbningsdebatten i oktober 1957 her i tinget indgik i forhandlingerne også spørgsmålet om markedsplanerne. Ved denne lejlighed holdt den daværende ordfører for det konservative folkeparti en tale, hvori han redgjorde for, hvorfor han for sit vedkommende havde ændret standpunkt fra at ønske Danmarks tilslutning til de seks og til at være tilhænger af den linje, som regeringen repræsenterede. Han motiverede dette med, at det ville være dybt ulukkeligt, hvis man ved at fare for hurtigt frem skabte en deling midt ned gennem det danske folk i dette overordentlig vigtige spørgsmål. Han ønskede derfor, at man i så vid udstrækning som muligt skulle bevare enigheden om at prøve de veje, som man i øvrigt stort set stadig er enig om skal forsøges, og ikke for at få en afgørelse skulle finde andre udveje, som f. eks. lukkede for forsøgene på forhandlingerne om frihandelsområdet eller en tilsvarende form for et større europæisk marked. Jeg synes, det var en meget realistisk tale. Det, partiet venstre i går foreslog os, er noget helt andet. Det vil nemlig ikke kunne undgå at skabe skillelinjer i den danske befolkning på et tidspunkt, hvor det ikke er nødvendigt.